

Arrest

nr. 139 434 van 26 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 29 april 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van enerzijds de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 maart 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van anderzijds twee beslissingen van diezelfde gemachtigde van 18 maart tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 oktober 2009 dienen verzoeksters een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 18 maart 2014 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) om verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

Het betreft de eerste bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeksters ter kennis gebracht op 3 april 2014 en is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.11.2009 werd ingediend en op datum van 13.02.2012 werd geactualiseerd door :

F(...), M(...) B(...)

Geboren op (...) te (...)

F(...), O(...)

Geboren te op (...)

Nationaliteit: Oekraïne

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat jongste betrokkene hier naar school gaat en haar diploma secundair onderwijs heeft behaald, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonbaar dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Bovendien is betrokkene momenteel niet langer schoolplichtig. Verder legt betrokkene geen enkel bewijs voor dat ze momenteel nog steeds hogere studies volgt. Dit element kan dan ook niet weerhouden worden door onze diensten.

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen hun hele hebben en houden zouden moeten achterlaten niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen - ni. dat betrokkenen al sinds 2005 (O(...)) en sinds 2002 (Ma(...)) in België zouden verblijven, dat ze Nederlands zouden spreken,

dat ze hoger onderwijs zou volgen, dat ze onmiddellijk aan de slag zou kunnen na het behalen van haar diploma, dat ze hier secundair onderwijs gevolgd heeft en dat ze een werkbepoofte voorlegt evenals verschillende getuigenverklaringen en een huurcontract - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Op 18 maart 2014 beslist de gemachtigde tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan elk van de verzoeksters. Deze beslissingen maken de tweede en de derde bestreden beslissing uit.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder op de kosten van het geding ten laste van de verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten van 18 maart 2013

In de nota met opmerkingen werpt de verweerder de volgende exceptie op:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 maart 2013 werd gesteund op art. 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, dat luidt als volgt:

*"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;"*

Overeenkomstig voormelde bepaling moet de gemachtigde van de staatssecretaris in geval van art. 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 een bevel geven het grondgebied te verlaten. Het betreft derhalve een gebonden bevoegdheid, die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit. Verzoekende partij betwist niet in het Rijk te verblijven zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing kan haar dan ook geen voordeel opleveren. In voorkomend geval vermag de gemachtigde van de staatssecretaris niets anders dan in uitvoering van art. 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 verzoekende partij opnieuw een bevel te geven het grondgebied te verlaten.

Bij gebreke aan het rechtens vereiste belang is het beroep tot nietigverklaring onontvankelijk.

Verzoekende partij formuleert geen middelen tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

"Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (R.v.St., nr. 138.590, 17 december 2004; R.v.St., nr. 130.972, 4 mei 2004; R.v.St., nr. 135.618, 1 oktober 2006).

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor zover het gericht is tegen de bijlage 13 van 18 maart 2014."

Ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoeksters zich naar de wijsheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) te gedragen wat deze exceptie betreft.

Samen met de verweerder stelt de Raad vast dat uit het onderhavige verzoekschrift geen enkel rechtsmiddel wordt ontwikkeld tegen de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Er wordt enkel een middel ontwikkeld in de mate dat het beroep betrekking heeft op de beslissing van 18 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Gelet op het bepaalde in artikel 39/69, §1 van de vreemdelingenwet en bij gebrek aan een (ontvankelijk) middel gericht tegen de beslissingen van 18 maart 2014 houdende de bevelen om het grondgebied te verlaten, dient te worden besloten dat het beroep onontvankelijk is in de mate dat het gericht is tegen de tweede en de derde bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep

In een enig middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing (verder 'de bestreden beslissing' genoemd), voeren de verzoeksters de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel. Uit het betoog ter ondersteuning van het middel blijkt dat de verzoeksters zich tevens beroepen op een schending van het gelijkheidsbeginsel.

4.1. Het middel wordt als volgt toegelicht:

*"DVZ oordeelt in de bestreden beslissing dat de aanvraag 9bis VW van verzoekster onontvankelijk is.
- Verzoeksters zijn het niet eens met de beslissing van de DVZ.*

Eerste onderdeel.

De Raad van State heeft in haar arrest van 19 december 2009 de Instructies van 19 juli 2009 vernietigd en tot aan het arrest van de Raad van State van 5 oktober 2011 werden deze Instructies (die ondertussen reeds vernietigd waren) nog verder toegepast, zoals ook steeds verklaard door de Staatssecretaris Wathelet en zijn opvolgers. Dit betekent dat de aanvragen 9bis VW ingediend in de periode 15 september 2009-15 december 2009 ontvankelijk werden verklaard tot 5 oktober 2011 en daarna niet meer.

Welnu, de aanvraag van verzoekster werd ook ingediend in die periode van 3 maanden, echter haar aanvraag wordt behandeld op 18 maart 2014 en onontvankelijk verklaard. De aanvragen behandeld voor 5 oktober 2011 werden in de regel ontvankelijk verklaard en de aanvragen behandeld na 5 oktober 2011 werden onontvankelijk verklaard. De behandelingsdatum van de aanvragen 9bis creëert een ongelijkheid.

De bestreden beslissing schendt het gelijkheidsbeginsel.

Tweede onderdeel.

Verzoeksters hebben een aanvraag overeenkomstig artikel 9bis VW ingediend gebaseerd op de Instructies van 19 juli 2009, vernietigd door de Raad van State.

In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat de Instructies van 19 juli 2009 niet meer van toepassing zijn.

De Instructies werden door de Raad van State vernietigd bij arrest van 9 december 2009 maar het Kabinet van Wathelet besliste toen van de Instructies te blijven toepassen, wat ook bleek uit de beslissingen die toen werden genomen. Op 5 oktober 2011 herhaalde de Raad van State zijn rechtspraak van 9 december 2009. Echter de verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat de Instructies niet meer van toepassing zijn, ondanks de verklaringen van haar Kabinet aan het Kruispunt Migratie (Nieuwsbrief Vreemdelingenrecht en Internationaal Privaatrecht, 26 januari 2012 (nr.1-2012) <http://www.kruispuntmi.be/vreemdelingenrecht/detailnieuwsbr.aspx?id=16230#2>). Dit betekent dat voor verzoeksters de Instructies niet meer gelden en voor velen vóór hen wel.

Deze praktijk schendt het vertrouwensbeginsel.

Verzoeksters zijn geschaad in hun vertrouwen in de administratie. Verzoeksters vertrouwden op een vaste gedraglijn van de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeksters zijn gefrustreerd in de rechtmatige verwachtingen die zij uit het optreden van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) putten.

Verzoeksters menen dat dit een schending uitmaakt van het zorgvuldigheids- en vertrouwensbeginsel.

Derde onderdeel.

Verzoeksters hebben bij schrijven van 9 november 2009 een aanvraag voor regularisatie op basis van de Instructies van 19 juli 2009 ingediend.

Uit de bestreden beslissing blijkt geen motief met betrekking tot de argumenten gebaseerd op de Instructies van 19 juli 2009. In de bestreden beslissing wordt niet aangegeven op grond waarvan de verwerende partij tot de conclusie komt dat deze ingeroepen elementen niet weerhouden worden als onontvankelijkheidsgrond in de zin van artikel 9bis en de Instructies van 19 juli 2009, temeer het Kabinet De Block heeft bevestigd dat er nog toepassing wordt gemaakt van deze Instructies. (Nieuwsbrief Vreemdelingenrecht en Internationaal Privaatrecht, 26 januari 2012 (nr. 1-2012) <http://www.kruispuntmi.be/vreemdelingenrecht/detailnieuwsbr.aspx?id=16230#2>). Deze instructies werden niet herroepen door de Staatssecretaris. Uit de beslissing blijkt bijgevolg dat met een aantal duidelijke en niet-betwistbare elementen geen rekening is gehouden. De motivering van de bestreden beslissing kan bezwaarlijk afdoende worden genoemd nu de door verzoeksters aangehaalde elementen in hun aanvraag geenszins worden beantwoord, (in die zin: R.v.St., nrs. 89.056, 20 juli 2000; 92.645, 25 januari 2001; 103.507, 12 februari 2002; 164.425, 7 november 2006; 166.201, 20 december 2006) temeer de Staatssecretaris een discretionaire bevoegdheid heeft. De motivering is niet afdoende en schendt bijgevolg artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.”

4.2. Er dient te worden opgemerkt dat artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt in de motivering van deze beslissing, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoeksters aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoeksters in hun aanvraag aangebrachte gegevens niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden:

“Het feit dat jongste betrokkene hier naar school gaat en haar diploma secundair onderwijs heeft behaald, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonbaar dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Bovendien is betrokkene momenteel niet langer schoolplichtig. Verder legt betrokkene geen enkel bewijs voor dat ze

momenteel nog steeds hogere studies volgt. Dit element kan dan ook niet weerhouden worden door onze diensten.

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen hun hele hebben en houden zouden moeten achterlaten niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen - ni. dat betrokkenen al sinds 2005 (O(...)) en sinds 2002 (Ma(...)) in België zouden verblijven, dat ze Nederlands zouden spreken, dat ze hoger onderwijs zou volgen, dat ze onmiddellijk aan de slag zou kunnen na het behalen van haar diploma, dat ze hier secundair onderwijs gevolgd heeft en dat ze een werkbeploofte voorlegt evenals verschillende getuigenverklaringen en een huurcontract - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

De Raad stelt samen met de verweerder vast dat de verzoeksters niet ingaan op de aldus geboden motivering en dat zij ook niet concreet toelichten met welk gegeven uit hun aanvraag de gemachtigde ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden.

De Raad stelt tevens vast dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 werd vernietigd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) zodat de criteria van deze instructie niet meer van toepassing zijn.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en zij stelt de verzoeksters in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.3. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel dient vervolgens te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, bepaling die de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu wordt de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat de verzoeksters het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden niet aannemelijk hebben gemaakt.

De verzoeksters geven in wezen aan niet akkoord te gaan met de motivering in de bestreden beslissing dat zij zich niet meer kunnen beroepen op de criteria vervat in de door de Raad van State vernietigde instructie van 19 juli 2009. De verzoeksters betogen dat het kabinet van de toenmalig bevoegde staatssecretaris heeft bevestigd dat de hierin opgenomen criteria ook na de vernietiging van de instructie nog zouden worden toegepast en zij verwijzen naar de bekendmaking van deze verklaringen via de website van het Kruispunt Migratie-Integratie.

De instructie waarop de verzoeksters doelen – hetgeen zij ook erkennen – werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nummer 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”* Deze nietigverklaring houdt in dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan. De vaststelling dringt zich dan ook op dat de verweerder in de bestreden beslissing, in antwoord op de vraag van de verzoeksters om toepassing te maken van de criteria vervat in de instructie, op correcte wijze heeft aangegeven dat deze criteria niet meer van toepassing zijn.

De Raad stelt daarenboven tevens vast dat de kritiek van de verzoeksters is gericht tegen een overtollig motief in de bestreden beslissing (cf. RvS 31 januari 2012 nr. 217.599). De criteria vervat in de vernietigde instructie betroffen immers *“humanitaire”* situaties waarin een machtiging tot verblijf gerechtvaardigd kon zijn en betroffen aldus de gegrondheid van een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf. De bestreden beslissing heeft daarentegen enkel betrekking op de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf en de vraag naar het voorhanden zijn van de wettelijk vereiste buitengewone omstandigheden. De eventuele gegrondheid van een middel dat gericht is tegen een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De verzoeksters hebben er dan ook geen belang bij (cf. RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

In casu blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de verweerder, overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet, is nagegaan of was voldaan aan de vereiste van het aantonen van buitengewone omstandigheden die verhinderen dat de aanvraag via de gewone procedure wordt

ingediend. Hij heeft hierbij telkens op concrete wijze toegelicht waarom hij van oordeel is dat de aangebrachte elementen niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Na te hebben vastgesteld dat geen aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden aangevoerd, kon de verweerder niet anders dan de aanvraag onontvankelijk te verklaren, zo niet zou hij de wet miskennen. De verzoeksters tonen door te verwijzen naar verklaringen afkomstig van het kabinet van de toenmalige staatssecretaris, dat de criteria in de vernietigde instructie alsnog zouden worden toegepast, niet aan dat de *in casu* bestreden beslissing is genomen met miskenning van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Ook een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel kan op grond hiervan niet worden weerhouden, nu een verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur in geen geval toelaat af te wijken van een wettelijke voorwaarde, *in casu* de verplichting voor het bestuur om in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de buitengewone omstandigheden na te gaan.

De verzoeksters tonen op geen enkele wijze aan dat de verweerder op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de stukken van het dossier heeft geoordeeld dat de door hen aangehaalde elementen niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen.

De uiteenzetting van de verzoeksters laat zodoende niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van een incorrecte feitenvinding, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt. Er kan evenmin worden vastgesteld dat de verweerder ten onrechte geen rekening heeft gehouden met bepaalde elementen aangevoerd ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van de aanvraag of dat hij zijn beslissing niet zorgvuldig zou hebben voorbereid.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel is niet aangetoond.

4.4. Zoals hierboven reeds aangehaald, houdt de vernietiging van de genoemde instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State in dat deze met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en geacht wordt nooit te hebben bestaan. De verzoeksters kunnen er zich dan ook niet meer dienstig op beroepen om tot de schending van het gelijkheids- of het vertrouwensbeginsel te besluiten. Waar de verzoeksters betogen dat de vernietigde instructie en de daaropvolgende verklaringen van de verweerder dat deze instructie nog steeds zou worden toegepast voor zij die eraan voldeden verwachtingen creëerde bij de verzoeksters, wijst de Raad erop dat – daargelaten de vraag of er een vaste gedragslijn in die zin bestond – deze praktijk hoe dan ook *contra legem* zou zijn. Het gegeven dat de verweerder over een zekere discretionaire bevoegdheid beschikt om de als buitengewone omstandigheden aangevoerde elementen al dan niet te aanvaarden, ontslaat hem niet van de wettelijke verplichting opgelegd door de wetgever in artikel 9bis van de vreemdelingenwet om het voorhanden zijn van de buitengewone omstandigheden na te gaan. Het vertrouwensbeginsel brengt niet met zich mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden (RvS 4 maart 2002, nr.104.270).

Waar de verzoeksters aangeven dat andere aanvragen voorafgaand aan de vernietiging ontvankelijk werden verklaard zodat de datum van de behandeling van de aanvraag een ongelijkheid creëert in strijd met het gelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat evenmin een beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105 380). Het bestuur is ertoe gehouden het legaliteitsbeginsel na te leven en dient de wet toe te passen zoals die geldt op het ogenblik dat de beslissing wordt genomen.

Er kan op grond van het betoog van de verzoeksters, dat er in wezen op is gericht om *contra legem* toch nog een vernietigde instructie te laten toepassen, dan ook geen schending van het gelijkheidsbeginsel of van het vertrouwensbeginsel worden aangenomen.

4.5. Waar de verzoeksters in de aanhef van het middel nog een schending aanhalen van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, merkt de Raad op dat artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen (moet) bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden

ingeroepen". Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Het bestuursrecht kent geen uniek en enig "*beginsel van behoorlijk bestuur*" maar diverse beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoeksters laten na te verduidelijken welk ander beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden achten en uit hun betoog kan dit evenmin afgeleid worden. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

4.6. Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoeksters geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden. Het beroep tot nietigverklaring is verder onontvankelijk wat de tweede en de derde bestreden beslissing betreft.

Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE